

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

18 iulie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2018, declarat de către partea vătămată Ciudin Maxim în cauza penală în privința lui

Losenco Ilie Ion,.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 27.09.2016 - 22.12.2017;

2. Instanța de apel: 26.01.2018 - 06.03.2018;

3. Instanța de recurs: 11.06.2018 - 18.07.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 22 decembrie 2017, Losenco Ilie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea de la Losenco Ilie în beneficiul lui Ciudin Maxim a prejudiciului moral în sumă de 30000 lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 10000 lei, iar în partea prejudiciului material, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor materiale să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile, în rest acțiunea a fost respinsă.

S-a respins, ca neîntemeiată, solicitarea procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată de la Losenco Ilie.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Losenco Ilie, la 06 februarie 2015, aproximativ la ora 20.20, aflându-se la volanul autovehiculului de model „Mercedes E220”, cu n/î xx și deplasându-se din direcția str.Florilor, pe str.Studenților spre bd.Moscovei, mun.Chișinău, fără a manifesta prudență sporită la trafic, fără a aprecia corect situația rutieră în care se afla autovehiculul la momentul respectiv, fara a lua în considerație starea lucrurilor în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție a participanților la el împotriva accidentelor și consecinței acestora, fără a ține

permanent de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație și a modalităților de conducere a vehiculului, încalcând cerințele pct.45, pct.11 lit.f) și 3 din Regulamentul circulației rutiere care prevede că: „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”; „Conducătorul de vehicul, înainte de plecare și în timpul deplasării, este obligat: f) să cedeze trecerea pietonilor la trecerile pentru pietoni cu circulația neregulată”; „Participanții la trafic care circulă pe drumurile publice, inclusiv pietonii, sunt obligați să se conformeze Regulamentului de circulație rutieră, mijloacelor de semnalizare rutieră și semnale rutiere folosite în circulație și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sînt provocate de circumstanțe iminente”, cât și prevederile art.22 alin. (4) din Legea nr.131-XVI din 07.06.2007 „Privind siguranța traficului rutier”, care stipulează că „Participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluența și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic” și, ca urmare, la trecerea neregulată pentru pietoni, pe marcajul rutier orizontal longitudinal 1.14.1 Anexa nr.4 RCR, în zona de acțiune - indicatoarelor rutiere 5.50.1 și 5.50.2 Anexa nr. 3 RCR, a comis tamponarea pietonului Ciudin Maxim, care traversa regulamentar carosabilul din dreapta spre stînga relativ deplasării autovehiculului în cauză, căruia conform raportului de expertiză medico-legală nr.83 I/D din 18.06.2015, i-a fost cauzată vătămare corporală gravă, sub formă de fractura osului temporal drept cu implicarea ambelor lamele subadiacent pneumocefalie; contuzie hemoragică; fractura osului frontal în regiunea apropiată sinusului frontal pe stînga; hemosinușită frontal, subadiacent pneumocefalie, fractura ambelor oase a gambei stîngi în 1/3 medie cu deplasare.

3. Împotriva sentinței a declarat apel partea vătămată M.Ciudin, care a solicitat casarea acesteia în latura civilă în partea prejudiciului moral și material, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasat integral prejudiciul moral și material solicitat și formulat în acțiunea civilă, invocând că instanța neîntemeiat a micșorat suma prejudiciului moral, fără a-l raporta la gradul de gravitate a leziunilor corporale cauzate, fără a reține că în urma accidentului rutier s-a ales cu diverse traumatisme, cu fractura ambelor oase ale gambei stîngi, cu fractura la clavicula dreaptă, fractura maxilarelor, suportând diverse intervenții chirurgicale, în urma cărora s-a ales cu diverse cicatrici, fiind limitat fizic din cauza durerilor persistente, fiind nevoit să evite orice mișcare mai complexe cu piciorul, resemnându-se cu gândul că nu va mai putea alerga, dansa, practica sportul, dar și psihic, legate de frica de a efectua careva mișcări cu piciorul fracturat fără a simți durere, că din cauza fracturii la claviculă, este nevoit să nu ridice greutăți cu mâna dreaptă, din cauza contuziei cerebrale a fost nevoit să evite schimbările bruște

de temperatură, stresul, suprasolicitaarea mintală și intelectuală, cu tratamente medicamentoase la 3-6 luni, recuperarea maxilarelor, a osului molar, a normalizării vederii cu ochiul drept și a reducerii durerii din dinții superiori din partea dreaptă, prin ce i-a fost cauzat un prejudiciu estetic și de agrement, deoarece toate în ansamblu îi produc un disconfort psihic în public, fiind nevoit să ascundă cicatricile, renunțând de a purta pe timpul verii pantaloni scurți, continuă să șchiopăteze; instanța greșit a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului și a stabilit acestuia o pedeapsă prea blândă, prin ce consideră că i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, ce contravine art.6 § 1 CEDO.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2018, a fost admis parțial apelul declarat de partea vătămată M.Ciudin, casată sentința în partea acțiunii civile și pronunțată în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a dispus încasarea de la Losenco Ilie în beneficiul părții vătămate Ciudin Maxim a prejudiciului moral în mărime de 50000 lei și a prejudiciului material în mărime de 42943,55 lei. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a constatat că prima instanță corect a examinat și acceptat cererea inculpatului I.Losenco privind judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, considerând că din aceste probe rezultă că fapta inculpatului este stabilită și există suficiente date cu privire la persoana inculpatului pentru a permite stabilirea unei pedepse, după cum o cer prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală. Prin urmare, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului I.Losenco în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, făcând o încadrare juridică justă a acțiunilor acestuia.

În același conținut, instanța de apel a reținut că indiferent de aplicarea sau nu a prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, la judecarea cauzei penale prevalează existența procesului echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului, însă în speța dedusă judecării, s-a stabilit cu certitudine respectarea principiului aflării adevărului, atâta timp cât organul de urmărire penală a dispus pornirea urmăririi penale în baza art. 264 alin.(3) lit.a) Cod penal, I.Losenco, pe etape, dobândind calitatea procesuală de bănuit/îvinuit/inculpat, a recunoscut faptele indicate de acuzare, dar și circumstanțele descrise de specialiști și parte vătămată. Mai mult, aceasta reprezintă o instituție a procesului penal și nicidecum nu afectează drepturile reale și patrimoniale ale părții vătămate.

Concomitent, instanța de apel a respins și argumentul părții vătămate, precum că prima instanță a aplicat inculpatului o pedeapsă prea blândă, reținând că instanța la stabilirea tipului și termenului pedepsei a ținut cont de rigorile prevăzute de art.7, 75, 76, 77 Cod penal și a aplicat lui I.Losenco o pedeapsă echitabilă, proporțională faptei comise.

La fel, instanța de apel a respins și argumentul părții vătămate, precum că inculpatul a făcut declarații false, reflectând careva discuții care le-a avut cu inculpatul în afara ședințelor

de judecată, în afara procesului, deoarece, instanța de apel are ca obiect de studiu legalitatea și temeinicia sentinței, iar eventualele suspiciuni referitor la caracterul declarațiilor unor participanți la proces urmând a se examina într-o procedură separată, prevăzută de Codul de procedură penală.

Totodată, instanța de apel, verificând legalitatea hotărârii primei instanțe în partea soluționării acțiunii civile, a constatat că, deși prima instanță just a dedus existența temeiurilor legale de a încasa din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate a prejudiciului moral, însă nu a ținut cont de suferințele psihice și morale la care a fost supus și este supusă partea vătămată, care s-a ales cu vătămare corporală gravă, fiindu-i fracturate ambele picioare, efectele accidentului produs fiind active și în prezent, considerând că suma de 50000 lei cu titlu de prejudiciu moral va fi una echitabilă.

De asemenea, instanța de apel a considerat întemeiat motivul părții vătămate, care a solicitat casarea soluției primei instanțe în partea prejudiciului material, care s-a dispus de prima instanță de a fi soluționat în ordinea procedurii civile, deoarece ca rezultat al faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat, partea vătămată a avut necesitate de tratament, iar cheltuielile de tratare urmează a fi suportate de inculpat.

Reținând faptul că în prima instanță, partea vătămată și-a majorat și completat pretențiile din acțiunea civilă, solicitând încasarea de la I.Losenco prejudiciul material în sumă de 94943,55 lei, iar în instanța de apel inculpatul i-a achitat suma de 62000 lei, dintre care suma de 10000 lei pentru cheltuieli de judecată, instanța de apel a considerat că prejudiciul material ce urmează a fi dispus spre încasare de la inculpat în folosul părții vătămate constituie suma de 42943,55 lei.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar partea vătămată M.Ciudin care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 10), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care să fie încasat de la inculpat în beneficiul său prejudiciul moral în mărime de 100000 lei; - în rest invocând repetat aceleași motive ca și în apel, descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat declararea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Din textul recursului declarat se constată că recurentul invocă drept temei de casare a hotărârilor judecătorești prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 10) și 12) Cod de procedură penală și anume, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs, referitor la invocarea pretenției erori prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

La acest capitol, făcând o analiză a criticilor expuse în recursul declarat de către partea vătămată în raport cu apelul declarat și textul deciziei, Colegiul penal constată că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel examinându-le în ansamblu și dându-le o apreciere corespunzătoare, conform art.414, 417 Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și motivat asupra lor, a indicat temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea parțială a apelului, în latura civilă, în partea prejudicului moral și material, precum și motivele adoptării respectivei soluții. Concluziile instanței în acest sens fiind descrise detaliat la pct.55-84 a deciziei, inclusiv și în pct.4 al prezentei decizii, în ce privește argumentele referitor la interogarea martorilor, întemeierea soluției doar pe declarațiile inculpatului, dispunerea efectuării expertizei, precum și referitor la individualizarea pedepsei.

Astfel, în scopul evitării repetării inutile a alegațiilor instanțelor ierarhic inferioare, Colegiul penal își însușește argumentele enumerate în hotărârile contestate, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România din 16.02.2010*, a statuat în pct.37 al hotărârii că art.6§1 CtEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument și extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei,

În continuare, nu pot fi reținute de instanța de recurs nici afirmațiile recurentului, precum că *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, deoarece așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel, la adoptarea hotărârii, a respectat prevederile art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea argumentelor părții vătămate enunțate supra și admiterea parțială a apelului în latura civilă, cu adoptarea soluției expuse în pct.4) din prezenta decizie.

Mai mult, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută pe baza probatoriului verificat și a concluzionat corect ca acesta se circumscrie încadrării juridice în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, potrivit căruia I.Losenco a fost condamnat.

De asemenea, instanța de recurs consideră neîntemeiat argumentul recurentului, precum că acțiunile inculpatului greșit au fost încadrate, astfel *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, temei regăsit de pct.12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, din considerentul că instanța de apel nu a făcut o altă încadrare juridică decât cea în baza căreia inculpatul a fost pus sub învinuire. Infracțiunea de care a fost recunoscut vinovat I.Losenco este una din imprudență și nu din intenție, deoarece fapta prejudiciabilă a fost comisă din neglijență.

Similar, instanța de recurs reține că, partea vătămată face trimitere și la temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală - *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, considerând că pedeapsa aplicată inculpatului este una prea blândă.

La acest capitol Colegiul penal atestă că, potrivit art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul reține că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. În același rând, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții Generale a Codului penal, în special, a prevederilor art.90 Cod penal.

Sancțiunea art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, în baza căruia I.Losenco a fost declarat vinovat, prevede o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de la 3 la 7 ani.

Prin hotărârile judecătorești lui I.Losenco, cu aplicarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsa de 3 ani închisoare, deci, rezultă că aceasta s-a aplicat cu respectarea prevederilor legale.

Potrivit art.90 alin.(1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, ținând seama de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Colegiul penal menționează că, la stabilirea pedepsei inculpatului I.Losenco, atât prima instanță, cât și cea de apel, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei, prevăzute de art.61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuează răspunderea, de persoana inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestuia și, reieșind din scopul pedepsei penale, a considerat posibilă corijarea și reeducarea inculpatului fără izolarea lui de societate, dispunând suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite acestuia pe un termen de probațiune de 2 ani, în temeiul art.90 Cod penal.

Prin urmare, instanțele de fond la stabilirea pedepsei inculpatului au respectat prevederile legii, iar în atare situație, careva interdicții de suspendare condiționată a executării pedepsei de 3 ani stabilite acestuia, legea nu prevede, deoarece suspendarea executării

condiționate a pedepsei, conform art.90 alin.(4) Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni de categorie gravă.

Astfel, Colegiul penal conchide că, concluzia instanțelor de fond corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legale.

De asemenea, în sensul enunțat supra, este de remarcat și faptul că la nivel comunitar și internațional există o serie de reglementări juridice care promovează necesitatea implementării sancțiunilor penale alternative la pedeapsa închisorii, dintre care fac parte Regulile de la Tokyo, Regulile de la Beijing, Recomandarea Comitetului de miniștri al statelor membre UE nr.(92) 16, referitoare la Regulamentul European privind sancțiunile și măsurile comunitare, din care rezultă că suspendarea condiționată a executării pedepsei se subsumează categoriei sancțiunilor penale alternative la pedeapsa închisorii și în acest context se impune a fi percepută ca având fizionomia unei adevărate pedepse, care este o măsură de constrângere și un mijloc de reeducare a condamnatului, prin executarea căreia se urmărește formarea unei atitudini corecte față de muncă, față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială.

Pe motivele reținute supra, instanța de recurs consider neîntemeiate afirmațiile recurentului, precum că instanța de apel nu s-a expus asupra prevederilor art.61,75,76 Cod penal și că a aplicat inculpatului o pedeapsă prea blândă, deoarece din partea descriptivă a deciziei rezultă clar motivele pe care se întemeiază soluția instanței de apel în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, care a fost just reținută și care s-a apreciat reieșind din scopul pedepsei aplicate, ce poate fi atins în absența executării efective a acesteia, din încrederea și posibilitatea îndreptării inculpatului într-o anumită perioadă de timp, coraportată la consecințele negative pe care le implică privarea de libertate, care are impact puternic asupra statusului psiho-fizic, înstrăinarea față de familie și modul său de viață, precum și recuperarea prejudiciului cauzat în urma faptei prejudiciabile comise.

Cu referire la dezacordul recurentului cu soluția instanței de apel în latura civilă, care a dispus încasarea de la inculpat în beneficiul său a prejudiciului moral în sumă de 50000 lei, considerând că suma dispusă spre încasarea este inechitabilă în coraport cu suferințele fizice și psihice suportate de el, pe care o estimează la suma de 100000 lei, Colegiul penal atestă că, prin noțiunea de prejudiciu moral se înțeleg suferințele psihice sau fizice cauzate prin acțiuni sau omisiuni care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobândite prin lege.

Conform art.1423 alin.(1) Cod civil, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

Mai mult, caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Instanțele judecătorești, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie neapărat să ia în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt, îndeosebi: - importanța vitală a drepturilor personale nepatrimoniale și a bunurilor (viața, sănătatea, libertatea, onoarea, demnitatea etc.); - nivelul (gradul) suportării de către persoana vătămată a suferințelor psihice sau fizice (pricinuirea vătămării corporale, pierderea sau limitarea capacității de muncă etc.); - felul vinovăției (intenția, imprudența) persoanei care a cauzat prejudiciul, inclusiv situația familială și materială a persoanei care poartă răspundere pentru cauzarea prejudiciului moral părții vătămate.

Verificând legalitatea soluției instanței de apel, în ce privește prejudiciul moral dispus spre încasare de la inculpat în folosul părții vătămate în mărime de 50000 lei, Colegiul penal îl consideră unul echitabil, la care instanța de apel a ținut cont de prevederile art.1423 alin.(1) Cod civil coroborat cu art.219 alin.(4) Cod de procedură penală, iar la determinarea cuantumului acestuia, a reținut atât gravitatea suferințelor fizice și psihice suportate de partea vătămată M.Ciudin în urma vătămarilor corporale cauzate, cuantumul dispus spre încasare de către instanța de apel, este justificat, la care s-a ținut cont inclusiv de persoana inculpatului și a părți vătămate, de starea lor materială, precum și de vinovăția inculpatului.

Instanța de recurs ține să enunțe că, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că îndemnizația trebuie să prezinte o justă despăgubire, iar cuantumul despăgubirilor trebuie stabilit astfel încât acesta să aibă efect compensatoriu, și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor, și nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor.

Privitor la volumul prejudiciului moral solicitat de partea vătămată, Colegiul penal menționează că, deși este cert că aceasta a suferit anumite prejudicii morale, totuși cuantumul despăgubirii prejudiciului moral solicitat de la inculpat este excesiv de mare, concluzie ce rezultă din practica judiciară privind aplicarea legislației referitor la încasarea despăgubirilor morale.

Astfel, Colegiul constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea parțială a apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârilor judecătorești, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Astfel, reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de partea vătămată M.Ciudin, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către partea vătămată Ciudin Maxim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2018, în cauza penală în privința lui Losenco Ilie, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 august 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu